

VerK(n)OCHt

Weissensee2015

Heel wat jaren geleden, ergens in de 60-er jaren, liep ik een virus op. Het gebeurde bij ons achter de ouderlijke woning aan de Hoofdstraat in Varsselder. In de winter bevroor plots het water wat in het weiland lag. De oudgedienden zoals Bernard en Frank weten de plek wel, ergens tussen de Leemlandseweg en de Pastoor Reulinkstraat. Het virus heet het schaatsvirus en werd toendertijd bestreden met het onderbinden van friese doorloperijtjes bij moeder in de keuken. Glijdend het heuveltje af stond ik plots op het ijs en krabbelde de eerste meters. Dit virus is nooit meer overgegaan en het wordt volgens mij met de jaren alleen maar erger.

Toen daarom Henry mij in het vroege voorjaar van 2014 vroeg om mee te gaan naar De Weissensee omdat er nog een plekje vrij was, greep ik de kans met beide handen aan. Maar ja eenmaal toegezegd moest er toch wel iets gebeuren want 200 kilometer schaatsen doe je ook niet zomaar. In de zomer een paar keer een lange tocht gefietst waaronder de Baumberge en wel ongeveer 150 kilometer alleen om sterker te worden zoals ze zeggen.

Daarna in oktober naar de ijsbaan in Enschede om al vroeg de nodige ijskilometers te maken. Good old Jan schampte al een keer met de opmerking dat ik al een training achter liep maar hij wist niet dat ik stiekem de weg naar Enschede begin oktober al had ingezet.

De laatste twee maanden werd het wel wat minder met het trainen. Wat fysieke ongemakken (de griep, maar daar is volgens mij niemand van verschoond gebleven) en wat familiale activiteiten waren de oorzaak hiervan. Toch vol goede moed richting de Weissensee.

Zo werd de koffer een week van te voren van zolder gehaald en al doende leek ik meer op mijn dochter die op vakantie ging. De hele garderobe moest mee. Het ging hier wel om de schaats en fiets kleding dus in vergelijking met dochterlief hield ik nog genoeg ruimte in de koffer over.

Vrijdag avond ging de telefoon. Henry aan de lijn. Er werd gewaarschuwd voor code oranje, slecht weer op komst en dus ook mogelijk slechte wegen dus besloten we zaterdag morgen een uurtje eerder te vertrekken.

Zo gezegd en gedaan reed ik eerst langs Jan en Lucie om vervolgens mijn slaapmaatje Eric op te halen. We waren inderdaad het slechte weer voor en kwamen zonder problemen aan op het vliegveld van Keulen. Eenmaal in het vliegtuig werd het toch nog even spannend. Het toestel moest ijsvrij gemaakt worden en de startbaan ook nog een geschoven omdat er plots behoorlijk wat sneeuw was gevallen. Het zou toch niet ????. Gelukkig konden we na een uurtje vertraging opstijgen en landden om kwart over twaalf in Klagenfurt. Daar aangekomen dacht ik waar moeten we nu schaatsen. Geen sneeuw te bekennen en de buitentemperatuur was minstens 7 of 8 graden boven nul. Ook de weg naar de Weissensee leverde geen spectaculaire winterbeelden op maar de gelouwerden in de bus stelden me gerust. Het kump wel goed. En jawel hoor. Al stijgende werd het landschap toch wat winters en ineens lag daar de beroemde Weissensee. Het hart begon in eens sneller te kloppen. We werden onderweg welkom geheten door Gerard Koch en eenmaal in het hotel werden gauw de schaatsspullen aangetrokken en op naar het ijs.

Een heerlijke gewaarwording op het natuurijs van de Weissensee. De eerste meters een beetje onwennig maar al gauw kreeg ik de slag te pakken. Het ijs verkeerde in puike conditie.

's avonds was het de bekende schnitzelmaaltijd en na een uurtje inde bar konden we tevreden gaan slapen. Zondagmorgen vroeg uit de veren en de eerste serieuze training werd afgewerkt. De rondjes verliepen prima en zo krijg je ook al een beetje het idee wat je op de dinsdag te wachten staat. Maandagmorgen nog even een rustige laatste training en 's middags een beetje rondgewandeld.

Na het eten zijn we nog wel even terug geweest in de bar om te zorgen dat het vochtgehalte in ieder geval voor de dinsdag op voldoende peil was maar we lager er wel bijtijds in.

En dan... de grote dag. Om kwart over 5 gaat de wekker en dat nog wel in de vakantie. Maar goed voor het goede doel doe je een hoop zullen we maar zeggen. Naar beneden waar het uitgebreide ontbijt al klaar stond. De meesten aan tafel waren op dat moment wel rustig in voorbereiding wat er komen gaat. Om half zeven stonden we op het ijs en reden naar de startplek. Verzamelen in vakken en dan om zeven uur klinkt het startschot. Op voor de 200 kilometer.

De eerste 2 ronden wordt je een beetje meegezogen met de grote meute en gaat het redelijk als vanzelf. Ik had me voorgenomen om regelmatig te eten en te drinken om zo niet voor de beruchte hongerklop te komen staan. Dus schoof ik even aan bij de verzorging. De overige Krupoppers was ik op dat moment even uit beeld dus zette ik de tocht maar alleen voort. De volgende twee rondjes verliepen ook heel voorspoedig. Ik schaatste rustig in mijn eigen tempo met in mij kielzog nog enkele andere schaatser die graag achter een groot iemand uit de wind wilden schaatsen. De volgende ronden probeerde ik wel regelmatig in een groepje meet te schaatsen wat niet altijd even goed lukte. Soms was het ook een langzame groep maar door de sterk aantrekkende wind was het toch verstandig om daar maar even in te blijven zitten. Ze hadden me al gewaarschuwd dat tussen de 120 en 150 kilometer het zwaar zou worden. Dat klopte ook wel. Na elke 2 ronden stopte ik even en ging even bij Sjaak aan. Sjaak keek even of er een geschikte groep voorbij zou komen en ondertussen hield Trees mij uit de wind. Dat is nog eens meeleven met de sporters !!

Uiteindelijk komt dan toch het einde in zicht. De rest van de krup oppers was ik al lang uit beeld verloren maar plots doken Henry en Ria voor mij op. De een na laatste ronde heb ik dan ook maar even geprofiteerd van de kracht en doorzettingsvermogen van henry en ben daar achter gaan schaatsen. Door de finish begon ik aan de laatste ronde. Henry en Ria bogen even af maar ik besloot om toch maar door te gaan. De snit zat er nog aardig in en met een mooi slotrondje van 33,5 minuten doemde daar de felbegeerde finishlijn. Dat is toch wel een gelukkig moment na 200 kilometer op de schaats. Moe en voldaan stopte ik nog even bij Sjaak en trees die al die tijd als supporter op de baan hebben gestaan en ons hebben aangemoedigd. Dit is echt een grote steun tijdens de tocht.

Daarna gauw naar het hotel want intussen koel je gauw af en voel je de vermoeidheid. Over de stramme benen zal ik het maar niet hebben en evenmin over het feit dat bij het opstaan na het diner ik beide handen nodig had om mij uit mijn stoel te hijsen. 's avonds was het dan ook in de bar zitten waar je zit en alleen in het hoogstnodige geval omhoog komen. Dan ben je wel blij dat er een lift zit on het hotel.

Overigens heb ik nog wel een tip voor mensen die nieuw aan deze tocht beginnen. Kijk uit voor vermeende ijdelheid want dan kun je letterlijk en figuurlijk op je plaat gaan. Dit overkwam me na de vierde ronde. Er stond namelijk een score bord waarop je naam tevoorschijn kwam als je de finish lijn passeerde. Nu komt dat in mijn geval niet zo vaak voor dat mijn naam op een scorebord prijkt dus ik wilde dat wel even zien. Maar ja met dat ik keek lette ik niet op en schoot mijn schaats in een diepe scheur. Als een volleerde buikschuiver met de handen vooruit schoof ik over de finish lijn. De commentator had dit gezien en sprak van een fantastische buikschuiver die voorbij kwam glijden. En dan kom je ook nog live in beeld. Hij zag mij weer overeind krabbelen en met de gevleugelde woorden " een krupopper kruipt weer op" kon ik mijn weg weer vervolgen.

Woensdag morgen voelden de benen aan als blokken beton. Krakend en piepend het bed uit en met de lift naar het ontbijt. Dat deed wel een beetje zeer maar na een wandeling om het meer en een bakkie koffie begon het bloed al weer beter door de aderen te stromen.

's middags de open Nk gezien en met verbazing aanschouwd hoe hard die rijders wel niet gaan. Voor ons is dat niet weggelegd.

Donderdag hebben we de ijzers weer onder geknoopt en na een eerste aarzeling verbaasde mij het toch hoe soepeltjes de volgende rondjes gingen. 's Middags ben ik met Bernard, Elly, Frank en Jose de berg op geweest en genoten van het prachtige uitzicht. Bijna moesten we Bernard op de top achterlaten want wat bleek hij had het kaartje van vorig jaar nog in zijn jaszak en die was al afgeknipt. Toch de volgende keer eerst maar de zakken goed leegmaken Bernard !!

Vrijdag was de dag van Rene maar de start was voor hem wat minder gemakkelijk dan voor ons. Veel sneeuw zorgde ervoor dat de baan moeilijk schoon te krijgen was en we zagen dan ook tal van schaatsers de lucht in vliegen. Zelf ging ik ook al onderuit en we besloten om maar niet verder te gaan en te kijken hoe Rene het er af zou brengen. Met een fantastische 4^e plaats en in een tijd van volgens mij 7 uur en een stief kwartiertje nemen we daar ons petje wel voor af.

Zo lang je er naar uitkijkt zo snel kwam dan ook de laatste avond in het hotel. Het hotel van de familie Koch (het staat ook een beetje verdekt in de titel) is een prima uitvalsbasis voor het schaatsen. Heerlijke kamers en dito verzorging. Kortom echt een aanrader.

De titel van het stukje zegt het al. Ik ben in ieder geval verkocht en verknocht geraakt aan de Weissensee. Voor het volgende jaar heb ik me al weer aangemeld. Samen met mijn slaapmaatje Eric hebben we weer dezelfde kamer gekregen. Ook zag ik in de aanmelding een paar oude gediende opduiken.

Eric zal dan vanaf oktober buurman Henny weer mee moeten nemen naar Enschede en voor Charles zullen we volgens mij iets moeten regelen bij de Gemeente Doetinchem. Er zal in ieder geval een verzoek naar de burgermeester moeten gaan om het graf te mogen ruimen waar we enkelen jaren ervoor zijn schaatsen ritueel hebben begraven.

Rest mij nog allen te bedanken voor een ontzettend mooie week aan de Weissensee en ik kijk nu al uit naar volgend jaar.

Groet,

Nico

